V koutcích jejích očích jsem zaregistroval známou bolest z odloučení z dob, kdy jsme spolu plánovali změnit svět.

„Bude to náš první velký dungeon. Doufám, že to vyjde, Týno!“

„Dávej na sebe pozor, Michale! Nezapomeň, že každý máme jen dvacet Esencí…“

Dávej na sebe pozor.

Neboj, za čtrnáct dní ti ostudu neudělám.

Tak to mám týden, abych do tebe natloukla trochu etikety.

Slova, s nimiž jsme se loučili, když jeden nebo druhý na pár dní odjížděl.

Konečně se odvrátila a moji pozornost upoutal Lypsen. Mrkl a vzápětí odpověděl Sarupánovi, jehož kadence slov naznačovala, že nás čeká boj srovnatelný s Faraonem. Jenže já netoužil bojovat na hrotu nové guildy, i když mi postupně docházelo, že jsem to svým plamenným projevem možná naznačil.

A pak tu byla Krypta… kdyby na ni někdo zapomněl.

„Nečekané přání,“ potřásl mi Don pravačkou, aby se ke mně dostal blíž. „Jeden by skoro řekl, že neuvážené.“

Mířily na nás kamery. Renata Hančlová se houpala na patách, připravená se mnou začít rozhovor. Bylo jisté, že minimálně jeden mikrofon se k interakci s Donem dostane. Vycítil mé zaváhání, proto klidným tónem pokračoval. „Vzhledem k vašim nízkým levelům a malému počtu hráčů v guildě by mi přišlo logické informaci zatajit a držet se… řekněme… bezpečnějšího plánu.“

„Měli jsme víc variant,“ pokusil jsem se udržet neklid z pobíhajících kurýrů mezi guildami i Asuniným rostoucím hněvem kousek za mým ramenem.

„Možná jste se jich měli držet. Takhle vám hrozí otevřená válka s ostatními guildami,“ odvětil, než s hraným pobavením pokrčil rameny. „Ale nejsem hráč, takže co já vím.“

„Nemyslím, že by proti nám guildy oficiálně vystoupily,“ přistoupil jsem na hru. „Zvlášť teď, když nás neuvidí na mapách, v chatech ani skrz programátorský kličky.“

„Nejspíš máte pravdu. I tak bych vás rád jménem Majáku ubezpečil, že uděláme všechno proto, abychom omezili ty… neoficiální… útoky, kterým by Hrobníci Jarního Údolí mohli čelit. Máte naši PLNOU podporu.“

„Děkujeme.“

„Done, měli bychom vyrazit,“ přistoupila k nám Šamanka. „O tenhle rozhovor se postarají jiní.“

Neměl by ses tolik ukazovat před kamerami, prolétl mi hlavou překlad.

Don stroze přikývl, ale před odchodem se mu v koutcích úst objevila smrtící předzvěst. „Užijte si zbytek dne, Hesláku. Tento den patří vám a já jsem si jistý, že je na vás vaše rodina hrdá. Maminka s bratrem koukají někde na Vyšehradě, že? Slyšel jsem, že na náměstí nainstalovali nebevzdušnou obrazovku.“

„Cože?“ vysoukal jsem, když se otočil. „Cos to právě řekl, ty…“

… dovětek utlumil Mikulášův dotyk na rameni. Bard mě stáhl do boku a s rozzářeným úsměvem převzal otěže následujících rozhovorů. Do odpovědí vpletl i hráčské charisma s podprahovým ovlivňováním emocí, cíleným na můj vztek. Koutkem oka pozoroval, jak zatínám pěsti a vyprovázím Dona nenávistným pohledem.

Bez jeho pomoci bych v tu chvíli podělal všechno, co jsem riskoval plivnutím na nabídku Krypty.

Očekával jsem, že po mně půjdou, ne že mi otevřeně pohrozí útokem na rodinu. Mimoděk jsem si připomněl Kristýnina slova o tom, že si nehrajeme, což mi k náladě dvakrát nepřidalo.

Rozhovory se táhly a já se přistihl, jak odpovídám s naprogramovanou netečností, jako bych zapnul vnitřní algoritmus pro